

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.494 van 15 maart 2012
in de zaak A. 197.847/IX-6956**

In zake : Stefan PARENT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacobowitz
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 oktober 2010, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van 2 augustus 2010 van de directeur-generaal
bestuurlijke politie van de federale politie waarbij aan Stefan Parent de tuchtstraf
van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 210.637 van 24 januari 2011 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de
rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 maart 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 210.637 van 24 januari 2011 over de vordering tot schorsing.

IV. Onderzoek van het eerste onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker ontleent het tweede middel aan de schending van de artikelen 39 en 44 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het taalgebruik in bestuurszaken (hierna: de bestuurstaalwet), van artikel 20 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet). Tevens vraagt hij de toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

In het eerste onderdeel van het middel voert hij aan dat overeenkomstig de bestuurstaalwet zijn tuchtprocedure in het Nederlands diende te worden afgehandeld en dat bijgevolg enkel Nederlandstalige en wettelijk tweetalige ambtenaren in de procedure mochten optreden. Verzoekers tuchtprocedure is evenwel gevoerd door O. Libois -de directeur-generaal van de Algemene Directie Bestuurlijke Politie (hierna: DGA)- terwijl deze niet over het vereiste attest van tweetaligheid beschikt dat door SELOR wordt afgeleverd in geval van het slagen voor een taalexamen. De tuchtraad heeft inzake dit bezwaar gesteld dat de verzoeker dit niet voor het eerst voor de tuchtraad kon opwerpen, maar heeft niet aangeduid op welke bepaling hij zich baseert voor dit standpunt. Voorts heeft de tuchtraad ook verwezen naar artikel XII.VII.28 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol) luidens welke bepaling de gelijkwaardigheden tussen de niveaus van taalkennis bedoeld in de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken en deze bedoeld in de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger bepaald worden in de bijlage 14 van het RPPol. Hoewel die bijlage 14 in de gelijkwaardigheid van taalbrevetten afgeleverd door de Koninklijke Militaire School en deze afgeleverd door SELOR voorziet, moet er toch op gewezen worden dat de Raad van State in zijn advies over

de artikelen XII.VII.28 en XII.VII.31 RPPol geoordeeld heeft dat deze bepalingen een aangelegenheid betreffen die krachtens artikel 30 van de Grondwet enkel door de wetgever kan worden geregeld. De bijlage 14 dient bijgevolg met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten te worden. Aangezien de bestreden beslissing inzake dit probleem geen enkele overweging bevat, schendt zij ook de formele motiveringsplicht.

5. De verwerende partij verwijst in haar memorie van antwoord naar haar nota met opmerkingen. Hierin stelt zij dat, nu de verzoeker doorheen de tuchtprocedure nooit opmerkingen heeft gemaakt over de vereiste talenkennis van de directeur-generaal, de tuchtraad terecht heeft geoordeeld dat dit verweermiddel niet voor het eerst voor hem kon worden opgeworpen. In ondergeschikte orde betwist zij niet dat de tuchtprocedure in het Nederlands gevoerd moest worden maar is zij van oordeel dat O. Libois wel degelijk over het vereiste brevet beschikt, behaald aan de Koninklijke Militaire School. Bijlage 14 bij het RPPol stelt immers duidelijk dat het brevet behaald op basis van artikel 3 van de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger, gelijkwaardig is aan de bewijzen voorzien in artikel 21, § 5, van de bestuursaalwet (het examen dat een voldoende of elementaire kennis van de tweede taal aantoonst). Nu deel XII van het RPPol bekrachtigd werd bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001 kan geen toepassing gemaakt worden van artikel 159 van de Grondwet. De tuchtraad heeft dit argument uitvoerig besproken in zijn advies en de bestreden beslissing schaat zich volledig achter dit advies zodat niet ingezien kan worden op welk vlak de motiveringsplicht geschonden zou zijn.

6. In zijn memorie van wederantwoord breidt de verzoeker het middelonderdeel uit met een nieuw argument, met name dat het door O. Libois behaalde taalattest geen bewijs vormt van de graad van kennis van het Nederlands die vereist is. Hij is van oordeel dat O. Libois diende te beschikken over het taalattest zoals bedoeld in artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuursaalwet, hetgeen volgens de bijlage 14 van het RPPol gelijkwaardig is aan het in artikel 5 van de wet betreffende het gebruik der talen bij het leger bedoelde taalexamen, met name het examen dat moet worden afgelegd voor de bevordering tot de graad van majoor.

O. Libois heeft evenwel slechts het taalattest dat werd afgeleverd op grond van artikel 3 van de voornoemde taalwet.

7. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij nog dat artikel 43ter van de bestuurstaalwet handelt over de evaluatie van een personeelslid terwijl het hier een tuchtprocedure betreft en dat de Vaste Commissie voor taaltoezicht in haar advies 38.213 bovendien uitdrukkelijk heeft gesteld dat voormeld artikel 43ter voor de federale politie niet van toepassing is, zodat thans enkel rekening gehouden moet worden met artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuurstaalwet. Voorts voegt de verwerende partij een stuk bij waaruit blijkt dat O. Libois op 15 juni 2011 geslaagd is in de door Selor georganiseerde testen bedoeld in de artikelen 12 en 13 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de bestuurstaalwet. Artikel 12 betreft het taalexamen voor de toegang tot het tweetalig kader bedoeld in artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuurstaalwet en aldus bewijst het stuk dat O. Libois beantwoordt aan de vereisten van taalkennis voor zijn functie als hogere tuchtoverheid. Ook uit het taalbrevet van 14 mei 1990 blijkt reeds dat O. Libois over een voldoende kennis van de tweede taal beschikte, met name door de gelijkstelling -door bijlage 14 van het RPPol- van het bewuste brevet aan de artikelen 21, § 5, 28, § 4 en 46, § 5, van de bestuurstaalwet. Artikel 9, § 2, van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 dat het taalexamen van voldoende kennis voor onder meer artikel 46, § 5, van de bestuurstaalwet regelt, bepaalt immers dat het taalexamen van de hiërarchische meerdere betrekking heeft op een aantal criteria en die criteria zijn net dezelfde als deze voor het taalexamen van artikel 12 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001. Bovendien oefent O. Libois minstens sinds 2007 een functie uit waarin de kennis van het Nederlands dagdagelijks aan de orde is en is taalkennis een evolutief gegeven aangezien ze geleidelijk wordt verworven. Aangezien de bestreden beslissing dateert van 2 augustus 2010 en O. Libois minder dan een jaar later -op 15 juni 2011- geslaagd is in de voormelde door Selor georganiseerde testen kan niet worden voorgehouden dat O. Libois op het moment van de bestreden beslissing niet over de vereiste taalkennis zou hebben beschikt.

Ten slotte dient, zelfs wanneer het middel van openbare orde is, ook enkel te worden overgegaan tot een vernietiging van de bestreden beslissing wanneer er geen bewijs van voldoende taalkennis wordt geleverd, met andere woorden wanneer vaststaat dat de rechten van de verzoeker zijn geschonden. De twee behaalde taalbrevetten van voldoende kennis van het Nederlands tonen onweerlegbaar aan dat O. Libois op geen enkel moment onvoldoende kennis van het Nederlands zou hebben gehad om op enigerlei wijze de rechten van de verdediging van de verzoeker te hebben geschaad. Bovendien is geen enkele hoorzitting in het dossier gehouden door O. Libois zelf, maar wel door een gemandateerd Nederlandstalig personeelslid hetgeen een correcte weergave van het verhoor heeft verzekerd.

Beoordeling

8. Met betrekking tot het middelonderdeel, zoals het door de verzoeker in zijn verzoekschrift wordt uiteengezet, heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 210.637 van 24 januari 2011 over de vordering tot schorsing gewezen:

- inzake de aangevoerde schending van de bestuurstaalwet:

“De verzoeker betwist niet dat het brevet dat directeur-generaal O. Libois aan de Koninklijke Militaire School behaald heeft niet zou beantwoorden aan de door bijlage 14 RPPol vooropgestelde voorwaarden van gelijkwaardigheid. Hij voert enkel aan dat deze aangelegenheid niet bij besluit maar bij wet moet geregeld worden. Aangezien dit gebeurd is bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001 is het onderdeel van het middel in die mate niet ernstig.”

- inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringswet:

“In de mate de verzoeker ook aanvoert dat de formele motiveringsplicht geschonden is, stelt de Raad van State met de verwerende partij vast dat de tuchtraad in zijn advies uitvoerig op dit argument is ingegaan en dat de tuchtoverheid zich in de bestreden beslissing bij dit advies heeft aangesloten. Weliswaar heeft de tuchtraad het argument dat deze aangelegenheid niet bij besluit maar bij wet moet geregeld worden niet ontmoet, maar dit leidt niet noodzakelijk tot de conclusie dat de formele motiveringsplicht geschonden is, aangezien deel XII RPPol en bijlage 14 bij wet bekrachtigd zijn en de verzoeker

geen enkel voordeel kan halen uit een vernietiging louter op grond van het ontbreken van het formeel argument waarom geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 159 van de Grondwet ten aanzien van de bijlage 14 RPPol. Er moet immers vastgesteld worden dat de tuchtoverheid inzake de gelijkwaardigheden inzake taalkennis slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt: wanneer de in bijlage 14 RPPol vooropgestelde voorwaarden vervuld zijn dan is de tuchtoverheid ertoe gehouden de gelijkwaardigheid te erkennen. Een vernietiging enkel en alleen op grond van het ontbreken van een formeel motief dat betrekking heeft op een gebonden bevoegdheid biedt de verzoeker geen enkel voordeel aangezien de tuchtoverheid in voorkomend geval de bestreden beslissing kan hernemen met vermelding van het ontbrekende formeel motief.”

9. Er is geen reden om thans anders te oordelen. Het middelonderdeel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, is niet gegrond.

10. In zijn memorie van wederantwoord breidt de verzoeker het onderdeel van het middel evenwel uit met een nieuw argument, met name dat het taalattest waarover O. Libois beschikt geen bewijs vormt van de graad van kennis van het Nederlands die vereist is om rechtsgeldig in zijn tuchtprocedure te kunnen optreden.

Vermist de bestuursaalwet de openbare orde raakt, kan een argument ontleend aan de schending ervan nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord worden aangevoerd.

11. De dienst Cavalerie van de Directie Algemene Reserve van de federale politie, waar de verzoeker als inspecteur van politie is tewerkgesteld, is voor wat betreft de toepassing van de taalwetgeving een onderdeel van een centrale dienst, dit is een dienst waarvan de werkring het gehele land bestrijkt, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is en waarvan leiding uitgaat, dit wil zeggen dat hij het beleid van de overheid in de betrokken sector gestalte geeft en instaat voor de algemene leiding van de diensten die dat beleid gestalte moeten geven.

12. Overeenkomstig artikel 39, § 1, van de bestuursaalwet gedragen de centrale diensten zich in hun binnendiensten naar artikel 17, § 1, van de

bestuursstaalwet, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder artikel 17, § 1, A, 5° en 6°, en artikel 17, § 1, B, 1° en 3°.

13. De zaak waarop de bestreden beslissing betrekking heeft is een tuchtzaak, met andere woorden een beslissing met betrekking tot (het statuut van) een ambtenaar. Een dergelijke zaak is per definitie niet lokaliseerbaar en heeft betrekking op een ambtenaar zodat zij onder het toepassingsgebied van artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet valt. Gelet op voormeld artikel 39, § 1, van de bestuursstaalwet is derhalve de taalrol van de ambtenaar bepalend voor het behandelen van de zaak.

14. Er wordt niet betwist dat de verzoeker behoort tot de Nederlandse taalrol. Dit betekent dat de verzoeker er recht op heeft dat alle beslissingen die verband houden met zijn statuut in het Nederlands worden voorbereid en getroffen, zonder tussenkomst van vertalers en meer in het bijzonder dat alle personen die een beslissing nemen in het kader van de tuchtvordering tegen de verzoeker -inzonderheid de ambtenaar die de straf uitspreekt-, persoonlijk kennis moeten kunnen nemen van alle stukken die noodzakelijk in het Nederlands zijn gesteld en dat zij ook in staat moeten zijn om de mondelinge verklaringen in die taal te begrijpen, hetgeen vereist dat die personen bewijzen dat zij een objectief vastgestelde reële kennis van het Nederlands hebben.

De omstandigheid dat de tuchtwet aan bepaalde organen, te dezen de directeur-generaal, een toegewezen bevoegdheid opdraagt, stelt het bestuur niet vrij van de verplichting om de bestuursstaalwet na te leven. Het recht om te begrijpen en begrepen te worden, waarop een tuchtrechtelijk vervolgd ambtenaar zich onverkort moet kunnen beroepen, impliceert dat de ambtenaren die een beslissing nemen in zijn zaak tot dezelfde taalrol behoren of minstens dat zij het objectief bewijs kunnen overleggen dat zij de taal van de ambtenaar even goed begrijpen en kennen als iemand die tot zijn taalrol behoort.

15. Op taalvlak wordt de organisatie van de federale politie geregeld door artikel 43 van de bestuursstaalwet. Artikel 43ter van de bestuursstaalwet, ingevoegd bij de wet van 12 juni 2002, bevat de -afwijkende- regeling voor de federale overheidsdiensten (FOD's), bedoeld in het koninklijk besluit van 7 november 2000 houdende oprichting en samenstelling van de organen die gemeenschappelijk zijn aan iedere federale overheidsdienst. De federale politie is niet georganiseerd als een FOD. Bijgevolg blijven de centrale diensten ervan onder de toepassing vallen van artikel 43 van de bestuursstaalwet. Was het de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever om de centrale diensten van de federale politie onder de toepassing te brengen van artikel 43ter (zie het voorontwerp van wet en het advies van de Raad van State daarover, stuk Kamer, Doc 50 1458/001, p. 38 en 53), dan blijkt dat opzet niet geformaliseerd te zijn in de uiteindelijk aangenomen teksten en een uitzonderingsbepaling moet beperkend uitgelegd worden.

16. Krachtens artikel 43, §§ 2 en 4, van de bestuursstaalwet worden alle ambtenaren naar gelang de taalrol waartoe zij behoren, ingeschreven op het Nederlands of het Franstalig kader. De taalrol wordt bepaald op grond van het diploma of op grond van een examen waaruit blijkt dat zij de andere taal dan deze van hun diploma “even goed” kennen. Dit examen “voor het vaststellen van het taalregime dat in de plaats komt van het opgelegde diploma” wordt nader geregeld in artikel 7 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de bestuursstaalwet. Artikel 43, § 3, waarmee het tweetalig kader wordt ingesteld, bepaalt in zijn derde lid dat de toegang daartoe afhankelijk is van het slagen in een examen over de voldoende kennis van de tweede taal, tenzij de ambtenaar zijn onderwijs in die taal genoten heeft. Dit examen voor de toegang tot het tweetalig kader wordt nader geregeld in artikel 12 van het voormeld koninklijk besluit van 8 maart 2001.

17. O. Libois, directeur-generaal van de federale politie die de tuchtstraf aan de verzoeker opgelegd heeft, behoort tot het Franse taalkader. Hij

kon slechts in overeenstemming met de bestuurstaalwet over de tuchtzaak van de verzoeker beslissen wanneer het bewijs wordt voorgelegd dat hij zelfstandig de zaak in het Nederlands kon behandelen, wat betekent dat hij door een taalexamen het bewijs geleverd moet hebben van de daarvoor vereiste kennis van het Nederlands.

Aangezien de bestuurstaalwet vereist dat het tuchtdossier van de verzoeker volledig in het Nederlands moet worden afgehandeld -wat te dezen betekent dat O. Libois de tuchtzaak even goed als een Nederlandstalige moest kunnen behandelen-, dringt het besluit zich op dat O. Libois het bewijs moet voorleggen van de kennis van het Nederlands die “even goed” is als deze van zijn diploma, dan toch zeker het bewijs van een kennis die hem toeliet te kandideren voor het tweetalig kader overeenkomstig artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuurstaalwet.

18. De verwerende partij bewijst met een stuk neergelegd in het administratief dossier dat O. Libois geslaagd is in de taalproeven voorzien in artikel 3 van de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger. Zij brengt daarvoor een brevet voor van de “connaissance effective de la seconde langue pour candidats-officiers de carrière” dat O. Libois op 14 mei 1990 behaalde in de Koninklijke militaire school.

Dat brevet is verkregen op grond van de regeling van de talenkennis bij het leger en voldoet op zich niet aan de voorwaarden van de bestuurstaalwet. Volgens de verwerende partij bestaat er evenwel een gelijkschakelingsregeling. Zij verwijst daarvoor naar artikel XII.VII.28 RPPol.

19. Artikel XII.VII.28 en bijlage 14 RPPol regelen ten voordele van de leden van het operationeel korps van de Rijkswacht die naar de ééngemaakte politiestructuur overgaan, de gelijkwaardigheden tussen de niveaus van taalkennis bedoeld in de wet van 30 juli 1938 en die bedoeld in de bestuurstaalwet. Deze overgangsbepaling, waarvan de uitwerking niet in de tijd beperkt werd, is door

artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001 bekrachtigd en geldt dus als een wettelijke bepaling.

Bijlage 14 bij het RPPol stelt volgende gelijkwaardigheden vast:

“ WET VAN 30 JULI 1938 BETREFFENDE HET GEBRUIK DER TALEN BIJ HET LEGER	KONINKLIJK BESLUIT VAN 18 JULI 1966 HOUDENDE COÖRDINATIE VAN DE WETTEN OP HET GEBRUIK VAN DE TALEN IN BESTUURSZAKEN
(...)	(...)
de in artikel 3 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in de artikelen 21, § 5, 38, § 4, en 46, § 5, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 1 2° de in de artikelen 21, § 4, 38, § 4, en 46, § 4, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal
de in artikel 5 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	de in artikel 43, § 3, derde lid, bedoelde voldoende kennis van de Franse of Nederlandse taal
de in artikel 7 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in artikel 43, § 3, derde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal 2° de in de artikelen 15, § 1 en 38, § 1, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 1
de in artikel 8, eerste lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	de in de artikelen 15, § 1, 21, § 1, derde lid, 38, § 1 en 43, § 4, eerste en vierde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 2
(...)	(...)
de in artikel 8, derde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in de artikelen 15, § 1, 21, § 1, derde lid, 38, § 1 en 43, § 4, eerste en vierde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 2 2° de in de artikelen 21, § 5, 38, § 4, en 46, § 5 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 2 3° de in de artikelen 21, § 4, 38, § 4, en 46, § 4 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal
(...)	de in artikel 29 bedoelde kennis van de Franse taal voor het niveau 2

”

Volgens deze bijlage 14 volstaat het brevet van O. Libois, dat verwijst naar artikel 3 van de wet van 30 juli 1938, als bewijs van de talenkennis

vereist door artikel 21, §§ 4 en 5 en 38, -contact met het publiek in Brussel-Hoofdstad en in gewestelijke diensten met taalgemengd regime- en de talenkennis vereist door artikel 46, §§ 4 en 5, -hoofd van de dienst en omgang met publiek in een uitvoeringsdienst met zetel buiten Brussel-Hoofdstad- van de bestuursstaalwet. Voor de toegang tot het tweetalig kader -artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuursstaalwet- is evenwel vereist dat de betrokkene voldaan heeft aan artikel 5 van de wet van 30 juli 1938, dit wil zeggen met vrucht het examen voor bevordering tot majoor hebben afgelegd of dat hij zich kan beroepen op het door artikel 7 van die wet ingesteld vermoeden van grondige kennis van de tweede taal. Om te kunnen verwijzen naar de talenkennis bedoeld in artikel 43, § 4, eerste lid, moet de betrokkene het bewijs van talenkennis overleggen bedoeld in artikel 8 van de wet van 30 juli 1938.

20. De verwerende partij bewijst niet dat O. Libois, met het taalbrevet dat zij voorlegt, voldoet aan de vereisten waarvan de bestuursstaalwet het optreden van de tuchtoverheid bij de federale politie afhankelijk stelt, zowel in het geval daarmee bedoeld wordt op de talenkennis bedoeld in artikel 43, § 4, eerste lid, -de taalkennis die in de plaats komt van het diploma- als in het geval daarmee bedoeld wordt op de talenkennis bedoeld in artikel 43, § 3, derde lid, -de taalkennis om opgenomen te worden in het tweetalig kader-.

21. Het bewijs ligt dan ook niet voor dat de tuchtzaak van de verzoeker volledig afgehandeld is in zijn taal.

22. Bij haar laatste memorie voegt de verwerende partij nog een stuk waaruit blijkt dat O. Libois op 15 juni 2011 bij Selor het bewijs heeft geleverd van een bepaalde kennis van het Nederlands. Uit dat certificaat blijkt dat hij geslaagd is in de testen bedoeld in de artikelen 12 en 13 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Artikel 12 betreft het taalexamen voor de toegang tot het tweetalig kader bedoeld in artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuursstaalwet.

Zij merkt hierbij nog op dat, nu de criteria voor dit taalexamen dezelfde zijn als de criteria die gelden voor het taalexamen waaraan het brevet van O. Libois is gelijkgesteld en dat, nu taalkennis een evolutief gegeven is en er minder dan een jaar verstreken is tussen de bestreden beslissing en het welslagen van O. Libois op de door Selor georganiseerde testen bedoeld in de artikelen 12 en 13 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001, er niet kan worden voorgehouden dat O. Libois op het moment van de bestreden beslissing niet over de vereiste taalkennis zou hebben beschikt.

De bestuurstaalwet, die van openbare orde is, regelt op imperatieve wijze welk niveau van kennis O. Libois moet kunnen bewijzen op het moment van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de criteria voor het organiseren van de taaltesten zoals omschreven in artikel 9, § 2, van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 en in artikel 12 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 mogelijks dezelfde zijn en dat O. Libois op het ogenblik van de bestreden beslissing mogelijks over een afdoende feitelijke kennis van het Nederlands beschikte, doet geen afbreuk aan het feit dat O. Libois op de datum van de bestreden beslissing niet de door de bestuurstaalwet vereiste talenkennis kon bewijzen. Het attest van 15 juni 2011 levert dit bewijs evenmin, nu het dateert van na de bestreden beslissing.

23. Het middelonderdeel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 2 augustus 2010 van de directeur-generaal bestuurlijke politie van de federale politie waarbij aan Stefan Parent de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 maart 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche